

Aussi disponible en français: LA CAVALE

UITBRAAK

Berichten uit de strijd tegen de gevangenis

September - Oktober 2006

Nummer 4

**Vreugde en kracht
voor alle
voortvluchtigen
ter wereld**

UITBRAAK

tweemaandelijks gezamenlijke uitgave van
Anarchist Black Cross Antwerpen &
Anarchist Black Cross Gent

**Gratis
dankzij
donaties**

UITBRAAK

Uitbraak is een tweemaandelijks gezamenlijke uitgave van het Anarchist Black Cross Antwerpen en Anarchist Black Cross Gent. Wij zien Uitbraak als een instrument om informatie te verspreiden, gevangenen te ondersteunen door hen publicatieruimte aan te bieden en de strijd tegen de repressie en de gevangenis aan te scherpen. Uitbraak focust in het bijzonder op anarchistische gevangenen, die omwille van hun strijd gevangen werden gezet, en helpt om de solidariteit, in al haar vormen, met hen op te bouwen.

Uitbraak staat dan ook open voor geschreven bijdrages (zeker van gevangenen zelf), die je kan bezorgen aan het ABC Antwerpen & Gent.

Uitbraak/La Cavale verschijnt tweemaandelijks in twee talen. We doen ons best om alle artikels naar het Frans te vertalen of uit het Frans over te nemen. Normaal gezien zijn alle artikels in beide talen beschikbaar.

ANARCHIST BLACK CROSS

Het **Anarchist Black Cross** is een netwerk, over de landsgrenzen heen, van anarchistische groepen die gevangenen die zich verzetten tegen het onmenselijke gevangenisstelsel ondersteunen. Wij ondersteunen in het bijzonder anarchistische gevangenen die omwille van hun strijd voor een betere wereld worden vervolgd en opgesloten. Door publicaties, steunfondsen en solidariteitscampagnes proberen wij het masker van het gevangenisstelsel dat zoveel ellende veroorzaakt af te rukken. Wij engageren ons eveneens om mee te bouwen aan de verdediging van de revolutionaire anarchistische beweging tegen de aanvallen van de repressie, opdat de strijd nooit zal gesmoord worden.

Wij vechten voor een samenleving waar geen gevangenschappen meer zijn, en waar elk individu samen met anderen in vrijheid kan leven. Want het is geen toeval dat de gevangenis lijkt op de fabriek, op de school, op de psychiatrische instelling,... Het zijn allemaal instellingen die ons onze vrijheid ontnemen en ons dwingen te gehoorzamen aan bazen en wetten die we nooit zelf gekozen hebben, en nooit zelf zullen kunnen kiezen. Daarom is ons uiteindelijke doel om doorheen revolutionaire strijd te komen tot een samenleving van gelijkheid en vrijheid - waar niemand wordt onderdrukt, uitgesloten, uitgebuit of opgesloten.

Uitbraak is gratis dankzij vrije bijdrages en donaties. Financiële ondersteuning van dit initiatief is dus noodzakelijk! Uitbraak is sowieso gratis voor gevangenen.

Als je een abonnement wil en Uitbraak elke twee maanden thuis wil ontvangen of helpen verdelen, stuur dan een briefje / mail naar ABC Antwerpen of ABC Gent.

Voor verzending naar niet-gevangenen rekenen we 2 euro verzendingskosten per exemplaar aan (en een donatie wordt geapprecieerd), dus 12 euro per jaar. Bezorg ons dat bedrag via een storting op één van beide ABC-rekeningen met vermelding 'abonnement Uitbraak.'

Anarchist Black Cross Antwerpen

(zonder naamsvermelding)

Postbus 67

2018 Antwerpen 14

België

abc.antwerpen@gmail.com

reknr 000 - 3244460 -04

Anarchist Black Cross Gent

(zonder naamsvermelding)

Postbus 40

9000 Gent 2

België

abc_gent@yahoo.com

reknr 001 - 3364945 - 91

www.anarchistblackcross.be

De gevangenis van Clairvaux (Frankrijk) in vlammen, 1984

September - Oktober 2006 Nummer 4

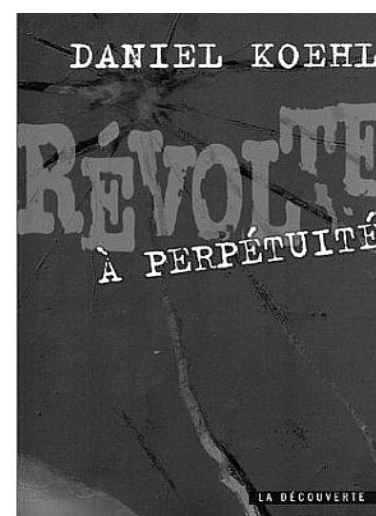
Inhoud **UITBRAAK**

- p 4** Te gek om niet los te lopen
Over de recente ontsnappingen uit Belgische gevangenissen
Berichten uit de Belgische gevangenissen
- p 6** “Incendie, oui oui oui !”
Brief over de solidariteitsbetoging van 2 juli in Brussel
- p 7** Strijd tegen deportaties en asielkampen voor de rechtbank
Verslagen van het proces tegen de anarchistinnen uit Lecce
- p 8** Uit de Spaanse Staat
Definitieve straffen voor Barcelona 6
Ruben en Ignasi onder borg vrij
Hongerstaking in gevangenis van Barcelona beëindigd
- p 9** Daniel Rodríguez Obelleiro gestorven
FIES-folterregime moordt...
Repressie tegen anarchistische beweging in Griekenland
Berichten van Anarchist Black Cross-Thessaloniki
- p 10** Operatie 1001 van procureur Storari
Repressieve pogingen tegen anarchistinnen van Rovereto, Italië
Een tralies van papieren
Verklaring van Mike en Juan vanuit de gevangenis van Rovereto
De evidente en occulte manoeuvres van de repressie
Nogmaals... brief van Mike en Juan
- p 13** Pylonen vallen sneller dan repressie toeslaan kan
Over de arrestaties in Pietrasanta en Pisa, Italië
Brief van Giuliano Marchetti vanuit de gevangenis van Solicciano
Levend tegenover een wereld van spoken
- p 16** Voorbij de wet
Aanzet tot discussie over anarchistinnen en illegalisme
- p 18** 1987: Opstand in de gevangenis van Saint-Maur
Uittreksels uit Daniel Koehl: ‘Révolte à perpétuité’
- p 20** Adressen van gevangenen en contactgegevens van steungroepen

**EEN ANARCHIST KAN
ALLEEN MAAR EEN
A-LEGALIST ZIJN**

*p16 Aanzet tot discussie over
anarchistinnen en illegalisme*

**“DE GASTEN ZIJN GOED
GEK, ZE ZIJN GEWAPEND
EN GEMASKERD ”**

*p18 Daniel Koehl over de
opstand in Saint-Maur, 1987*

Uitbraak verschijnt gratis dankzij donaties. Structurele financiële bijdrages zijn dan ook meer dan noodzakelijk om dit project draaiende te houden, en van Uitbraak een echt instrument in de strijd tegen alle gevangenissen te maken.

Wij zouden **Uitbraak** graag gratis kunnen blijven opsturen naar gevangenen en hun families, vrienden en vriendinnen, naasten,... Daarvoor rekenen zij, en wij, op collectieve ondersteuning.

Berichten uit de Belgische gevangissen

18/06 – In de omgeving van de gevangenis van Arlon worden de ruiten van een twintigtal auto's ingesmeten, de banden van de auto's werden platgestoken.

22/06 – In Oedelem en in Geluveld worden twee woningen van cipiers aangevallen met molotovcocktails. De ene cipier werkt in de gevangenis van Brugge, de andere in het gesloten centrum de Refuge in Brugge. Enkele weken later beweert de politie een verdachte te hebben aangehouden. Verder nieuws ontbreekt.

1/07 – Aan de gevangissen van Ittre, Sint-Gillis en Vorst wordt vuurwerk afgestoken.

2/07 – Een 150-tal mensen betogen in solidariteit met alle gevangenen in strijd doorheen de Brusselse straten. Aan de gevangissen van Sint-Gillis en Vorst steken de betogers vuurwerk af. Het burgerlijke mediaspektakel zwijgt in alle talen over de betoging.

15/07 – Een gevangene ontsnapt dankzij de hulp van zijn ouders (die een vals bompakket voor de ingang leggen en met de auto klaarstonden) uit de gevangenis van Brugge. Enkele weken later wordt de man opnieuw gearresteerd toen hij bij zijn opa op bezoek ging.

16/07 – Uit het gesloten asielcentrum De Refuge in Brugge ontsnappen tien mensen. Vijf worden jammer genoeg enkele uren later terug ingerekend, de anderen kunnen ontkomen.

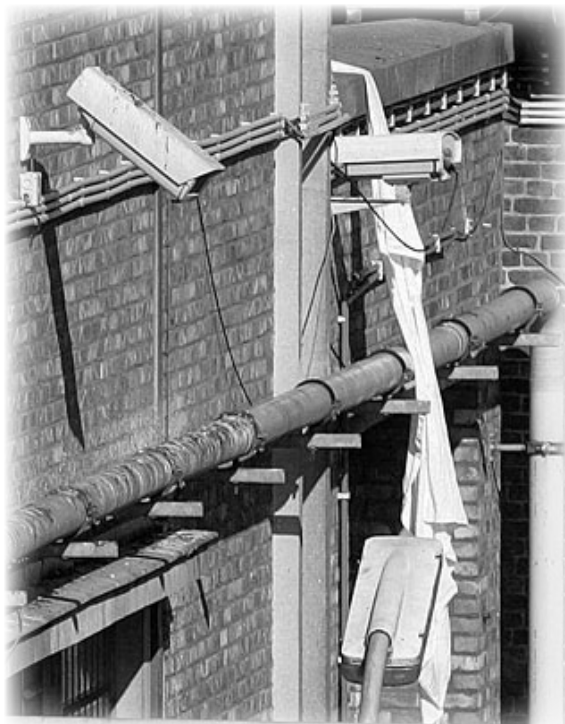
17/07 – De politie zet de zware middelen in om een gevangene in Ittre die niet uit verlof teruggekeerd is, terug in te rekenen. Zijn vriendin wordt door de politie opgepakt op beschuldiging van 'het verbergen van een misdadiger', zwaar onder druk gezet en gehanteerd. Op

Over de recente ontsnappingen uit gevangissen

Te gek om niet los te lopen...

Wij waren verrukt over het nieuws van de ontsnapping van 28 gevangenen uit de gevangenis van Dendermonde. Daarenboven vernamen we uit de burgerlijke pers eveneens dat enkele gevangenen hun medegevangenen bevrijd hadden en dat ze allen tezamen ontsnapt waren, wat onze harten nog meer deed oplaaien. Het politieke circus liet uiteraard niet lang op zich wachten. Naast de militaire machtsontplooiing in de omgeving van Dendermonde, de uitvaardiging van een Europees arrestatiebevel (zo worden we weer eens herinnerd aan de echte functie van de Europese Unie) tegen twee zogenaamde 'aanstokers', de publicatie van foto's en namen van de ontsnapt in de kranten en

op de televisie, het geschreeuw en gestook in de pers voor meer gevangissen en meer flikken, verschenen er ook nog de onmisbare politiekers ten tonele. De hele rits repressieve maatregelen die volgde op de daad van vrijheid van de 28 ontsnapt doet de vreugde in ons hart omslaan naar vurige woede...

Racisme in de pers...

De burgerlijke media doet ook mee in dit theater en slaagt erin om voor de juiste ambiance te zorgen om te verbergen wat de muren van Dendermonde blijkbaar niet konden. Zij heeft zich moeten verlagen tot de gewoonlijke stigmatisering van de ontsnapt door de voornamelijk Oost-Europese afkomst te benadrukken. Alsof de onvermijdelijke drang naar vrijheid een speciaal kenmerk van louter die regio zou zijn. Dat andere gevangenen er niet voor hebben gekozen om de vrijheid tegemoet te gaan, zegt wellicht meer over hun angst of apathie dan over de ontsnapte mannen. Zij hadden de moed om ieder op de afdelingen de kans te geven zich los te maken van de onderdrukking. Dit getuigt van een solidariteit die wij met vreugde begroeten. Het racisme in de media probeert dit te camoufleren om de hetze te kunnen laten voortgaan. En dan was er nog het gemakker over de zogenaamde 'gijzeling' van de cipiers. Alsof de job van de cipiers nu net niet het, evenwel *legaal*, gijzelen van mensen is. Wij vallen niet achterover van verbazing, wij deinzen niet terug uit spectaculaire angst: dat de gevangenen de middelen gebruiken die zij noodzakelijk en efficiënt achten om hun vrijheid te veroveren en de vijand te verschalken.

Wie nu nog komt klagen dat cipiers toch ook arbeiders/bedienden zijn, dat de cipiersvakbonden de belangen van de nobele *werkmensen* die in naam van de Staat mensen gijzelen verdedigen, wie nu nog komt zagen over een gewelddadige uitbraak van gevangenen of een vurige opstoot, moet stilaan maar eens gaan beseffen dat de angst van kanp aan het veranderen is. De jarenlange opsluiting, foltering en mishandeling van gevangenen slaagt keihard terug in het gezicht van haar eerste functionarissen: de cipiers. Opstanden, brandstichtingen en ontsnappingen – de veiligheidsindustrie heeft het moeilijk deze dagen. Zo moeilijk, dat er in de politieke arena blijkbaar stemmen opgaan om de

bewaking van de strafinstellingen te privatiseren. Als de Staat het niet meer aan kan, zoekt ze haar vriend het Kapitaal die gretig toehapt om wat geld te verdienen op kap van de vervolgdgen, voortvluchtigen en gevangenen. Mooi spektakel is dat!

Nieuwe maatregelen

Ah, we zouden het bijna vergeten. De kogel is nu eindelijk door de tralies: er zullen twee nieuwe gevangenissen gebouwd worden. Eén in Dendermonde tegen 2009 en één in Namen. Daarnaast wordt er meerdere miljoenen euro's vrijgemaakt om te investeren in betere beveiliging van de gevangenissen. Een farce, meer beveiliging zal de drang naar vrijheid niet wegnemen! Maar misschien zal het de agressie wel doen vergroten... en dan kunnen de cipiers nog wat meer gaan staken om nog meer beveiliging te eisen en blablabla. Op momenten van conflicten zoals opstanden, munitierijen en massale ontsnappingen wordt de Staat geconfronteerd met de contradictie die ze zelf produceert: de gevangenissen vallen *in se* niet te hervormen, de drang naar vrijheid kan niet kapotgemaakt worden, ondanks alle investeringen en folteringen.

Maar niettemin valt er wel veel geld te verdienen aan de veiligheidsindustrie. De haviken van het kapitaal maken zich klaar om zich te storten op de prooien die de politiciers hun binnenkort zullen toewerpen. Net zoals bedrijven nu al via slinkse wegen profiteren van de arbeid van gevangenen (aan een gemiddelde van 35 eurocent per uur) om meer winsten te realiseren, zal binnenkort het naakte bestaan zelf van de gevangene een bron van inkomsten worden.

Ontsnappen aller landen...

Na de verwarmende lente van dit jaar met opstanden en de brandstichting in de gevangenissen, kreeg de veiligheidindustrie deze zomer dus het menu der ontsnappen opgediend. Uit de gevangenis van Verviers, Vorst, Ittre, Brugge en Dendermonde en het gesloten asielcentrum in Brugge zijn een aantal gijzelaars de klauwen van de Staat ontvlucht. De politie mocht haar geliefde sport, de mensenjacht, ten volle organiseren. De politiciers profiteerden om hun stille dromen (en onze nachtmerrie's) op weg naar realisering te zetten. Wij verheugen ons om al die slagen tegen de veiligheidsindustrie, wij werken vastberaden aan haar uitbreiding en vermenigvuldiging.

Vreugde en kracht voor alle voortvluchtigen ter wereld!

Anarchisten met geknoopte lakens
augustus 2006

28/07 wordt de voortvluchtige terug ingerekend. Nadien stuurt hij een open brief naar de burgerlijke pers, waarin hij de omstandigheden in de gevangenis van Ittre en van de redenen voor zijn ontsnapping schetst.

22/07 – Uit de gevangenis van Vorst ontsnapt een gedetineerde door zich uit te geven voor een andere gevangene die vrijgelaten zou worden. Na de vrijlating van de 'foute' gevangene, meldde de 'echte' zich aan, ook hij werd vrijgelaten.

28/07 – Minister van Financiën Didier Reynders maakt maar liefst 600 000 euro vrij om een nieuw dak te bouwen voor de gevangenis van Turnhout.

2/08 – De cipiers van de gevangenis van Merksplas hebben beloofd geen acties te voeren. Een deel van hun eisen werd door de federale overheid ingewilligd: tegen september wordt de achteringang van de gevangenis extra beveiligd, er komt een aparte parking voor de cipiers en er komen nieuwe observatieposten om de gevangenen in het oog te houden tijdens de wandeling.

19/08 – Uit de gevangenis van Dendermonde ontsnappen maar liefst 28 gevangenen. Enkele gevangenen forceren hun celdeur en openen de cellen van hun kameraden. Daarna klauteren ze over de muur van de gevangenis. De politie organiseert een gigantische klopjacht; momenteel zijn er nog 17 gevangenen voortvluchtig.

21/08 – De procureur van het parket van Dendermonde, Christian Du Four, bewerkstelligt een Europees aanhoudingsbevel tegen de twee zogezegde 'aanstokers' van de ontsnapping uit de gevangenis van Dendermonde.

22/08 – De cipiers van Dendermonde gaan als reactie op de ontsnapping in staking tot 26/08

22/08 – Eén gevangene die ervan beschuldigd wordt de 'aanstoker' van de massale ontsnapping uit

de gevangenis van Dendermonde te zijn, wordt bij verstek (hij is immers gelukkig nog steeds op de vlucht) veroordeeld tot 18 maanden cel.

22/08 – Twee gevangenen klimmen met lakens over de muren van de gevangenis van Verviers. Eén van hen wordt enkele uren later terug van zijn vrijheid beroofd, de andere is nog steeds op vrije voeten.

23/08 – Herman de Croo en Jean-Marie Dedeker (allebei leden van de liberale partij VLD) stellen voor om de bewaking van de gevangenis uit te besteden aan de private sector. De socialistische minister van Justitie Onkelinx (PS) vindt het idee het overwegen waard.

25/08 – Het kernkabinet van de federale ministers beslissen om via de Regie voor Gebouwen geld vrij te maken voor de beveiliging van de gevangenis. Het gaat om een bedrag tussen de 12 en 14 miljoen euro. Daarnaast wordt er ook geld vrijgemaakt om twee terreinen aan te kopen om nieuwe gevangenis te bouwen, namelijk in Dendermonde (af tegen 2009) en in Namen.

Brief over de solidariteitsbetoging van 2 juli in Brussel "Incendie, oui oui oui !"

Beste kameraden,

Hier volgt een klein verslag van de solidariteitsbetoging met alle gevangenen in strijd, op 2 juli georganiseerd door een groep gevangenen op straat.

Zo'n 150 mensen vonden het alvast belangrijk genoeg om samen te komen aan de Hallepoort in Brussel. Voor de mars begon, was er een toespraak waarin de eisen van de gevangenen nog eens naar voor werden gebracht. Ook was er een toespraak van Semira, de zus van Nordin Benallal.

Ondertussen waren er spandoeken ontrolde die vertelden waar het de solidairen om te doen was: "Solidariteit met alle gevangenen in verzet", "Misère, racisme, exclusion, répression, on a raison de se revolter", "Rasons les prisons", ... Verder waren er pancartes die de eisen nogmaals kracht bijzetten, en waren de anarchistische zwart-rode vlaggen duidelijk present.

Onder het roepen van slogans zoals: "A bas l'état, les flics et les bourgeois/les médias/les prisons", "Quand les matons sont en grève, les prisonniers crèvent", "Police partout, justice nulle part",... en andere luidruchtigheden zoals voetzoekers, werd er koers gezet naar de gevangenis van Sint-Gilles en Vorst. Hier werd de sfeer nog luidruchtiger en was het engagement voelbaar strijdvaardig. De begeleidende staatsterroristen van de politie in burger, die zich tot dan toe afzijdig hadden gehouden, voelden zich geroepen tussenbeide te komen nadat een betoger Bengaals vuur over een gevangensmuur had geworpen. Maar andere betogers kwamen gepast tussenbeide door een barrière te vormen tussen de flikken en onze geliefde onruststoker. Ze konden niet anders dan afdruipen, al hadden we wel in het oog dat ze een arrestatie nog zaten af te wachten. We waren iets meer gespannen toen we dan uiteindelijk naar de Place Communale van Sint-Gilles wandelden, waar het afgesproken eindpunt was.

Ondanks de vraag van het staatsgespuis om in kleine groepen te vertrekken, werd er door de betogers beslist om toch en bloc af te zakken naar het Brusselse Zuidstation, en zodoende onze geviseerde kameraad te beschermen. Dat lukte goed, want ondanks het feit dat het politietuig in burger ons bleef 'escorteren', zag hij de kans om veilig weg te komen.

Uiteindelijk mogen we dan ook spreken van een geslaagde demonstratie. Zeker als je er rekening mee houdt dat het gevangenthema zeker geen populair thema is. Ons engagement mag hierbij dan niet ophouden, maar moet ons vooral vastberadener maken om voort te strijden voor een wereld zonder tralies en grenzen.

Het ga jullie goed kameraden en tot gauw!

Gevangenen op straat
4 juli 2006

[De oproepstekst van de betoging in solidariteit met alle gevangenen in strijd van 2 juli in Brussel vind je terug in Uitbraak n°3, juli-augustus 2006 en in De Nar, anarchistische krant, p/a Patriottenstraat 27 2600 Berchem, info@denar.be]

STRIJD TEGEN ASIELKAMPEN EN DEPORTATIES VOOR DE RECHTBANK

Hoorzittingen van 7 en 21 juli tegen anarchisten in Lecce

Rechtbank in Lecce draait op volle toeren

Tijdens de hoorzitting van 7 juli 2006 tegen de anarchisten van Lecce legde de openbare aanklager een lange lijst van acties, sabotagedaden en aanvallen voor die over heel Italië plaatsgevonden hebben de laatste jaren. Hij begon ook opnieuw over het “onrustwekkende fenomeen van slogans op de muren en het verboden plakken van posters,” en duidde er op dat dit nog niet gestopt was.

Wanneer de rechter de DIGOS-chef vroeg naar het resultaat van het onderzoek naar de middelen die de “hypothetische associatie” had gebruikt voor haar “subversief project” kon hij niets anders antwoorden dan een verwarrende reeks “het is te zeggen... in de praktijk... op een bepaalde manier...”.

De laatste hoorzitting voor de zomerpauze werd gehouden op 21 juli 2006. Een aantal carabinieri die gewerkt hebben in het asielkamp Regina Pacis werden door de aanklager als getuigen opgeroepen. Ze beweerden dat de revolte die in het kamp had plaatsgevonden op 11 juli 2004 opgestookt was door de anarchisten die buiten betoogden. De carabinieri rechtvaardigden eveneens het feit dat de opgesloten immigranten vaak de ziekenboeg van het kamp bezochten omdat ze drugsverslaafden (!) waren of omdat ze hoofdpijn hadden, en niet omdat ze verzorging nodig hadden nadat ze geslagen waren. Wat de carabinieri nalieten te zeggen, is dat de opstanden, afranselingen, ontsnappingspogingen en zelfverwondingen tijdens die periode heel frequent waren en dat ze zeker niet samenvielen met de betogingen van anarchisten buiten.

Het intussen gesloten asielkamp van Regina Pacis in San Foca (Lecce)

Daarna legde de verdediging de vraag neer voor de vrijlating van de kameraden die nog steeds vastgehouden worden. De rechtbank kende daarop huisarrest toe aan Salvatore (die al 14 maanden in de gevangenis had gezeten), hief het huisarrest van Marina en het verbod om de omgeving te verlaten van Annalisa op. De vraag tot vrijlating van Christian en Saveria werd afgewezen, de twee kameraden blijven onder huisarrest.

De rechtbank zei ook dat het bestaan van een subversieve vereniging met als doel het omverwerpen van de democratische orde van de Staat op dit moment niet bewezen kan worden, dat de aanvallen die na de arrestatie van de anarchisten van Lecce gebeurd waren niets te maken hadden met het proces (wat de openbare aanklager had proberen aantonen) en dat er geen gevaar is dat de ‘misdaden’ zich zouden herhalen aangezien het asielkamp Regina Pacis intussen gesloten is.

De volgende hoorzitting is op 21 september 2006.

**“ECHTE SOLIDARITEIT BESTAAT UIT HET BEGRIJPEN VAN DE OBJECTIEVEN
VAN ZIJ DIE AL BEGONNEN ZIJN (NAAR WIE DE SOLIDARITEIT ZICH RICHT) ;
ECHTE SOLIDARITEIT BESTAAT EVENEENS UIT DUIDELIJK ZIJN ;
ALS JE DE DOELEN EN OBJECTIEVEN HERKEND IS HET ENIGE WAT NOG
MOET GEBEUREN JE HAASTEN EN DE TREIN OP GANG TREKKEN.”**

Grupos de Acción Revolucionaria Internacionalista

*In september 2003 gearresteerde
anarchisten veroordeeld*

Definitieve straffen voor Barcelona 6

De zes anarchisten die in september 2003 zijn gearresteerd en sindsdien in isolatie en zonder proces gevangen hebben gezeten zijn veroordeeld tot jarenlange gevangenisstraffen. Dit is gebeurd op een wijze die hier in België en Nederland ongebruikelijk is. De kameraden zijn namelijk niet berecht volgens een uitgebreid strafproces met verdediging, maar middels een 'overeenkomst' met Justitie waarbij hen straffen zijn opgelegd. Hierdoor verliezen ze elke mogelijkheid om zich op deze uitspraak te beroepen en rest hen niets anders dan de straf 'in stilte' uit te zitten. Dit ongeacht ze nu wel of niet schuldig zijn aan de feiten waarvan ze beschuldigd worden, namelijk lidmaatschap van een terroristische organisatie en illegaal wapen- en explosieve stoffenbezit. Wij steunen Rafa, Carol, Joaquin, Igor en Roger volledig in deze beslissing omdat een proces hen hoogstwaarschijnlijk veel hogere straffen zou hebben opgeleverd want bewijsmateriaal zal hoe dan ook gevonden worden tegen elke prijs. De Spaanse Justitie heeft inmiddels wel bewezen dat zij tot alles in staat is. Wij wachten nu al drie jaar op het moment dat de kameraden weer terug op straat zijn om naast elkaar verder te strijden tegen elke vorm van dwang en onderdrukking.

Rafa: 7 jaar gevangenisstraf en een boete van 1095 euro.
Carol: 7 jaar gevangenisstraf en een boete van 1095 euro.
Joaquin: 7 jaar gevangenisstraf en een boete van 1095 euro.
Igor: 7 jaar gevangenisstraf en een boete van 1095 euro.
Roger: 3 jaar gevangenisstraf en een boete van 1095 euro.
Teo: 2 jaar gevangenisstraf en een boete van 1095 euro.

ABC Amsterdam

Meer over de strijd van deze zes veroordeelden vind je in Uitbraak nr 2 en in de brochure van ABC Gent "Wij vragen geen toestemming om vrij te zijn."

Beide anarchisten uit Barcelona op borg vrij Ruben vrijgelaten

Op 9 februari 2006 werden Ruben en Ignasi uit Barcelona gearresteerd op verdenking van aanvallen op CIRE (organisatie die de gevangenisarbeid beheert) en de Banco Sabadell.

Op 30 maart werd Ignasi op een borg van 3000 euro vrijgelaten. Onlangs, op 26 juni, werd ook Ruben vrijgelaten op een borg van 5000 euro.

Ook al wacht hun nog een proces, wij weten dat deze kameraden zullen blijven doorvechten tegen de overheersing, voor de anarchie.

Gearresteerden van 4 februari in Barcelona

Hongerstaking beëindigd

Op 30 juni beëindigden Rodrigo, Alex en Juan hun hongerstaking. Ze wilden hiermee hun vrijlating bekomen, wat mislukte. De rechter heeft geen enkele van de beschuldigingen [zie Uitbraak 3] teruggetrokken.

Rodrigo, Alex en Juan werden gearresteerd na een rel met de politie aan een kraakpand in Barcelona. Ze worden beschuldigd van poging tot moord op politie-agenten.

Desondanks is er wel een serieuze solidariteitsbeweging op gang gekomen, zowel binnen de grenzen van de Spaanse Staat als daarbuiten.

Meer informatie van de steungroep en de campagne vind je op karcelona.revolt.org

FIES-folterregime moordt...

Daniel Rodríguez Obelleiro gestorven

Op 10 augustus 2006 stierf Daniel Rodríguez Obelleiro in de gevangenis van Teixeira, Gallicië. Sinds juni had Daniel verlofdagen toegezegd gekregen. De dag na zijn dood zou hij 33 jaar geworden zijn.

Na een omstreden proces wordt Daniel in de jaren 80 veroordeeld. Begin jaren negentig wordt hij beschuldigd van moord op een medegevangene in de gevangenis van Topas en krijgt een zware bijkomende celstraf opgelegd.

Daniel komt terecht in het beruchte FIES-regime en sluit zich aan bij het verzet tegen de isolatie dat vanaf 1999 losbarst. Hij neemt deel aan de txapeo's, de wandelstakingen en aan andere vormen van verzet.

Daniel had eind juni verlofdagen verkregen omwille van zijn ziekte. De Spaanse Staat heeft er een gewoonte van gemaakt ongeneeslijke zieke gevangenen die ze gefolterd, geïsoleerd en kapotgemaakt heeft net voordat ze sterven stillaan vrij te laten.

Elke dood in de gevangenis is een moord van de Staat.

*Repressie
tegen anarchisten*

Berichten uit Griekenland

16 januari 2006

Tijdens een bankoverval wordt de kameraad Ioannis Dimitrakis gearresteerd. Hij raakte gewond door een politiekogel. Dimitrakis maakte duidelijk dat hij de overval voor persoonlijke redenen gepleegd heeft, maar dat hij blij zou zijn als een deel van het geld gebruikt zou worden voor politieke doelen. De drie andere overvallers ontsnappen. Een week later eist een anarchistische groep een bomaanslag op dezelfde bank op in solidariteit met de gearresteerde overvaller.

3 maart 2006

In Korydallos verkolen vier gevangenen tijdens een brand. [Zie Uitbraak 2, mei-juni 2006].

31 maart 2006

De politie valt een feest in de Universiteit van Athene aan. Het komt tot rellen en een 18-jarig meisje wordt gearresteerd. Zij zit nog steeds in de gevangenis.

24 april 2006

Tijdens de betogingen tegen het bezoek van Condoleeza Rice wordt een 16-jarige jongen gearresteerd. De flikken laten hem uiteindelijk 'vrij' en plaatsen hem onder toezicht van een sociaal werker.

5 – 7 mei 2006

Anarchistisch forum in Athene. Op 6 mei vindt een betoging plaats: de politie, banken en andere symbolen van het kapitalisme worden aangevallen. Vier mensen worden gearresteerd.

Aanval op voorzitter van de vakbond.

De politie beschuldigt de kameraad Nikos Goudardas en Malindretos ervan de voorzitter van de reformistische syndicalisten in elkaar te hebben geslagen na een betoging. Malindretos werd vrijgelaten omwille van psychologische redenen. Goudardas zit nog steeds in de gevangenis.

Karasarinis, Aspiotis en Kalaitzidis.

Twee van de drie kameraden die beschuldigd werden van een aanval op een wagen van de oproerpolitie en het stelen van hun schilden en ander materiaal zijn nu vrijgelaten. Kalaitzidis blijft in de gevangenis.

Anarchist Black Cross -Thessaloniki

Pogingen tot repressie tegen anarchisten uit Rovereto, Italië

Operatie 1001

Op 10 juni 2006 vroeg de procureur van Trento, Storari, de arrestatie van Juan, een anarchistische kameraad uit Trento. Hij werd beschuldigd van de brandstichting op 26 februari 2005 tegen het bedrijf Trentino Servizi. Deze actie werd opgeëist in solidariteit met een Mapuche gevangene uit Chili. Bij deze gelegenheid ontwikkelde het parket de these van een subversieve vereniging in Rovereto, die gericht is tegen Juan en verschillende andere onbekenden ('Operatie 1001') die verantwoordelijk zouden zijn voor verschillende aanvallen op banken, moto's van carabinieri's, GSM-zendmasten,... die de laatste jaren in Rovereto hebben plaatsgevonden.

Een rechter had de vraag van de procureur verworpen, het beroep vond plaats op 7 juli. In tussentijd werd Juan in de nacht van 27 op 28 juni samen met drie anderen gearresteerd tijdens een bewogen identiteitscontrole. Op 1 juli werd hij veroordeeld tot 9 maand gevangenis en opgesloten (samen met Mike, die 10 maanden kreeg).

Op 7 juli 2006 verwierp het tribunaal voor herziening de beschuldiging van subversieve vereniging (270bis) voor de brandstichting van februari 2005, en weerhield alleen tegen Juan de beschuldiging van "schade met terroristische doeleinden." De wet voorziet voor dit delict tot 4 jaar gevangenis. Mike en Juan werden op dezelfde dag overgeplaatst van de gevangenis van Rovereto naar Vicenza. De elementen van het dossier 1001 hebben eveneens de enorme ontplooiing van middelen tegen de anarchisten van Rovereto in de hele stad aan het licht gebracht : schaduwoperaties, microfoons in voertuigen en huizen, miniatuurcamera's verborgen in telefooncellen, nabij 'gevoelige' objectieven of verborgen tegenover woonplaatsen in kasten van Italia Telecom,...

Over de arrestaties tijdens een identiteitscontrole in Rovereto

De tralies van papieren

In de nacht van 27 op 28 juni 2006 werden vier anarchisten in Rovereto gearresteerd op beschuldiging van "verzet, belediging, geweld, aanzienlijke schade en verwondingen van ambtenaren in functie." De kameraden hadden geweigerd hun identiteitskaart te tonen tijdens een controle door de carabinieri (die volgens de gewoonlijke procedure verliep: ze noemden de kameraden bij naam en vroegen dan hun identiteitspapieren).

De kameraden verzetten zich wanneer de carabinieri probeerde hen mee te nemen naar het politiekantoor. Omdat ze het niet alleen aankonden, riepen de carabinieri versterking op en negen politiewagens (politie en bewakers) kwamen onmiddellijk ter plaatse. De carabinieri sloegen een kameraad met een zware zaklamp in het gezicht en stampden de anderen. De kameraden reageerden: zes carabinieri moesten naar de spoedgevallen en één van hun wagens was beschadigd.

**UN PEZZO
DI CARTA
NON VALE
UNA VITA!**

**NO ALLE ESPULSIONI
CHIUDIAMO I C.P.T.**

Op 30 juni werd Mike (Daniele) veroordeeld tot 10 maand opsluiting, Juan tot 9 maand, Evelin tot 5 maand en Daniela tot 4 maand. Ze werden allemaal veroordeeld omwille van verzet en geweldpleging tegen ambtenaren in functie. Mike werd eveneens veroordeeld voor het aanrichten van serieuze schade. De beschuldiging van "belediging van gewapende troepen" werd door de rechtbank verworpen omdat het "niet erkennen van de autoriteit van de carabinieri een politieke mening is die niet strafbaar is."

Daniela en Evelin werden op borg vrijgelaten, Mike en Juan zitten in de gevangenis.

Poster uit Lecce (Italië). "Een blad papier is geen leven waard Geen deportaties, C.P.T. (asielcentra) sluiten."

Vanuit de gevangenis van Rovereto

Verklaring van Mike en Juan

Wij hebben jullie wetten niet per toeval gebroken, maar door de keuze te maken die ons geweten en hart ons ingeeft. Wanneer wij weigeren onze identiteitspapieren te tonen bevestigen we onze weigering van autoriteit en uiten we onze solidariteit met alle mensen die in tegenstelling tot onszelf niet de mogelijkheid hebben om te kiezen maar gedwongen zijn weg te lopen om aan opsluiting te ontsnappen.

Wij willen het volgende in herinnering brengen:

- Patrick, die gedwongen was zijn papieren te vervalsen om bij zijn moeder te kunnen blijven.
- Ali, die recentelijk gedeporteerd werd uit Italië nadat hij gechanteed en verplicht was om te kiezen tussen Italië verlaten of opgesloten worden in de gevangenis.
- We denken aan de jongen die zich in het vrieswater van de Adige wierp in januari om te ontsnappen aan de carabinieri van Trento, en wiens lot nog altijd onbekend is.
- We denken aan zij die opgesloten zitten, gefolterd worden en sterven in de Italiaanse asielkampen en in de asielkampen over de hele wereld.

- We denken aan zij die in deze rechtbanken veroordeeld worden omdat ze een blad papier niet hebben, een blad papier dat geen leven waard is.

- We denken aan alle naamloze mensen die vermoord werden door het racisme en de onverschilligheid in deze maatschappij.

We zijn ervan overtuigd dat de weigering op grote schaal om identiteitspapieren te tonen actieve solidariteit impliceert met zij die geen papieren hebben of deportatie- en uitwijzingsbevelen gekregen hebben, en daarom blijven we 'niet vatbaar voor berouw' (1) tegenover jullie beschuldigingen, straffen en gevangenis.

Mike en Juan

Vanuit de gevangenis van Rovereto
30 juni 2006

(1) *Insuscetibili di ravvedimento* (niet vatbaar voor berouw): formulering die gebruikt werd door de fascistische inlichtingendiensten om verdachten die voor hun definitief 'niet te recupereren' waren te omschrijven.

De duizend-en-één pogingen van Storari

De evidente en occulte manoeuvres van de repressie

Het duo ROS [onderzoeksdienst van de carabinieri]-Storari lapt het ons opnieuw. Op 10 juni laatstleden vroeg de procureur van Trento de opsluiting van een anarchist uit Rovereto. Hij beschuldigt onze kameraad ervan een brandstichting te hebben begaan en samen met verschillende onbekenden deel uit te maken van een "subversieve organisatie met terroristische doeleinden en ter subversie van de democratische orde" (het onmisbare artikel 270bis). Omdat de rechter van de vrijheden zijn vraag verworpen heeft, zal er op vrijdag 7 juli voor het tribunaal van herziening van Trento een hoorzitting plaatsvinden over het beroep dat de procureur ingediend heeft.

De basis van deze nieuwe operatie – genaamd 'Duizend-Eén' – is het gewoontelijke theorema dat de ROS sinds jaren probeert te construeren. De gedreven dienaars van de Staat warmden de oude soep van procureur Marini uit Rome op, en wilden aantonen dat de anarchistische realiteit – in Rovereto, in dit geval – "gestructureerd is op een heterogene en verdeelde manier volgens het schema van het dubbele niveau (een evident niveau en een occult, praktisch illegaal, niveau)." Na het gewoontelijke en onhandige knippen en plakken over 'affiniteitsgroepen', 'basiskernen', 'informele organisatie',... en na vele publieke initiatieven (vergaderingen, samenkomsten, betogingen,...) en enkele tientallen brandstichtingen en andere aanvallen (tegen banken, zendmasten, multinationals, voertuigen van de carabinieri,...) geciteerd te hebben, was dit de bittere conclusie van het duo: 'Terwijl de mensen die deelnemen aan het publieke

niveau gekend zijn, zijn zij die zich schuldig gemaakt hebben aan gewelddadige acties voor ons onbekend gebleven.' En dat ondanks de gebruikte middelen (schaduwoperaties, microfoons in auto's en huizen, verborgen camera's,...).

Dus? Het is simpel: aangezien ze er niet in slagen om de auteurs van bepaalde praktijken te individualiseren, proberen ze zij die hen openlijk verdedigen een slag toe te brengen. En zo wordt het vermelden van directe acties op pamfletten en in kranten, of het bevestigen van de zin en de juistheid ervan, 'het opeisen van de acties', en ze dus als 'organisatie' begaan te hebben. En zo worden de 'anarchisten uit Roverto' dus een 'letterwoord, bijna een sociale reden.' Het is alleen maar zó dat ze voor iedereen een 'subversieve vereniging' kunnen klaarmaken.

De ROS en de procureur proberen een actie aan een kameraad aan te wijzen maar, aangezien ze niet kunnen beweren dat hij al de acties die vermeldt worden in de ordonnantie alleen begaan heeft, willen ze hem gelijktijdig ook aankleden met een 270bis "bestaande uit mensen die op dit moment nog niet geïdentificeerd zijn."

Het is met zulke inquisitie-methodes dat vele kameraden aangevallen zijn en aangevallen worden in een deel van Italië.

*Tweede brief van Mike en Juan
vanuit de gevangenis van Vicenza*

Nogmaals...

"Ik heb geprobeerd om geen berekeningen als student handel of boekhouder te maken, waarbinnen de genereuze elans van mijn hart, mijn emoties, mijn gevoelens en de spanningen vallen op te sluiten of te verminderen. Ik heb ze daarentegen laten optreden zoals ik het op dat moment verlangde en aanvoelde."

Een kameraad opgesloten in Sollicciano

...de anarchisten worden beschuldigd van 'terrorisme'. Deze keer heet de procureur Storari, deze keer, na Rome, Cagliari, Lecce en Pisa proberen ze het ook in Rovereto. Ook deze keer worden de acties die zich richten tegen precieze symbolen die dit systeem in leven houden gebrandmerkt met het woord 'terroristisch.' Ook deze keer veroordelen wij deze acties niet, integendeel. Wij groeten nog een keer meer de aanvallen die daar uitgevoerd worden waar de logica van de uitbuiting van de mens door de mens, van de dieren door de mens en van de vernietiging van de Aarde blijft voortbestaan.

Elke dag worden miljoenen mensen opgesloten, gefolterd en gemassacreerd in de gevangenissen, lagere [kampen] en asielcentra. Alle dagen worden talloze mensen ziek door de vervuiling, of die nu veroorzaakt wordt door fabrieken, kerncentrales, antennes of genetische experimenten. Alle dagen sterven mannen, vrouwen en kinderen door de bombardementen van de 'vredesmissies'. Alle dagen worden rivieren, valleien, meren en bergen vernietigd in naam van de winst. Elke dag worden alomax meer personen bespionneerd tot in hun meest intieme momenten in naam van een alomax meer absolute sociale controle. Elke dag proberen ze, in de schaduw van de kazernes en gevangenissen, ons te doen knielen door hen die weigeren het hoofd te buigen tegenover dit alles aan te pakken.

DAT IS DE STAAT, DAT IS HET TERRORISME.

De verschillende politiciers, de verscheidene Storari's, ondersteund door de bazen, de ordetroepen en de pers met al haar aasgieren, verdedigen en doen deze stand van zaken voortbestaan.

Tegenover deze repressieve pogingen, bevestigen wij zoals altijd onze solidariteit met allen die de macht onder al haar vormen en gedaanten aanvallen, net zoals ons verlangen – oh ja, zo evident – om een wereld die ons naar een ecologische en sociale collapsus voert, te subverteren.

Anarchisten uit Rovereto en Trento

6 juli 2006

Voor ons begaat ieder individu die schade toebrengt aan zij die deporteren, die de gevangenissen aanvalt, die de kazernes aanpakt, die met de vinger wijst naar de partijen die verantwoordelijk zijn voor de verschillende beruchte wetten, die de banken en het geld vernietigen, die een zendmast neerhaalt, die barricades opwerpt om de plundering van het milieu te verhinderen, die met alle middelen die hij nodig acht zich verzet, EEN DAAD VAN VRIJHEID.

Elke vorm van slachtoffer-isme jagen we met stampen weg, wij weigeren onszelf schuldig, en nog minder onschuldig, te noemen. We laten het aan de drek die zetelt in het paleis dat zich 'Justitie' laat noemen, over om hun hoofden te breken over de spookachtige min of meer zichtbare verenigingen.

Nogmaals schreeuwen we :
DE TERRORISTEN, DAT ZIJN DE STATEN
Nogmaals :
SOLIDARITEIT MET ALLE GEVANGENEN
Nogmaals :
DIRECTE ACTIE

Vanuit de gevangenis van Vicenza,
twee punk-hc schurken,
Juan en Mike
18 juli 2006

Over de arrestaties van anarchisten in Pietrasanta en Pisa, Italië

Pylonen vallen sneller dan repressie toeslaan kan...

Op 30 maart 2006 worden de kameraden Giuliano Marchetti en Dorian Marcucci aangehouden. Ze worden verdacht van een brandaanslag op een lokaal van Forza Italia, de politieke partij van Berlusconi.

Op 4 mei 2006 raakt bekend dat Giuliano eveneens betrokken wordt in de repressieve golf tegen de kameraden van de ecologistische cirkel 'Il Silvestre' en tegen de redactie van het blad 'Terra Selvaggia'. De kameraden van Il Silvestre worden beschuldigd van sabotage-acties tegen elektriciteitspylonen en zendmasten. Elf anarchisten worden in verdenking gesteld, vijf gaan de gevangenis in.

Op 24 juli 2006 worden Giuliano en Dorian vrijgelaten uit de gevangenis en onder huisarrest geplaatst. De vijf kameraden van Il Silvestre zitten nog steeds vast.

Vanuit de gevangenis van Solicciano

Brief van Giuliano Marchetti

Ik werd bij mij thuis aangehouden terwijl ik aan het slapen was, in de nacht van 29 op 30 maart 2006: hetzelfde lot was gereserveerd voor mijn mede-beschuldigde, Marcucci Dorian. De poort werd ingebeukt en daarna vond de routineuze huiszoeking plaats.

Deze inleiding heeft zeker niet het slachtoffer-isme en/of het huilerige onschuld-isme, en ook niet het garantisme, waar ik niet in geloof en waar ik me niet bij aansluit als doel. De inleiding staat er om de gewoonlijke rol van de gluiperds en slaven van broodschrijvers en van pennenlikkers allerhande te doen opmerken. Zij zijn altijd bereid om de gediensstige vergiften van de prefectuur te verspreiden opdat we de repressieve manœuvres gebaseerd op desinformatie, manipulatie, valsheid en laster (1) zouden slikken. Ze hebben, zoals gewoonlijk, een desondanks verleden beroep als meesters in de kunst van alsmaar ellendiger in dienst te staan van het psychologische terrorisme, met als wapens de munitie van hun artikels.

Wanneer de veroordeling de opsluiting bevestigt, zeiden ze me dat ik beschuldigd was « op basis van artikels 81, 110 van de strafwet en de artikels 1 en 4 van de wet 895/67... omdat, op een verbonden manier en betreffende meerdere acties die hetzelfde criminele karakter hebben, ze in het openbaar een brandbom vervoeren met als doel de openbare veiligheid te schaden ». ! ? ! ? Tegelijkertijd belachelijk en tragisch.

Ik kan niet anders dan de beschuldiging weg te schuiven en terug te zenden naar de afzender.

Er bestaat een crimineel karakter, dat is waar, en dat is de uitbuiting van de mens door de mens, van de natuur en de dieren door de mens, waarop deze kapitalistische maatschappij gebaseerd is. Deze maatschappij is eveneens verantwoordelijk voor de terreur, de misdaden en de willekeurige moorden onder de bevolking met haar voortdurende ecologische catastrofes om haar winsten te garanderen en haar privileges te vrijwaren: Tchernobyl, Seveso, Bophal, Acna van Cengio en Farmoplant in Massa, Porto Marghera en Priolo, de verbrandingsovens, de fabrieken van de dood, de wapenfabrieken, de vervuiling, de vergiftiging van het voedsel, het water, de aarde, de werkdagen en haar witte dood, de biotechnologieën, de vivisectie, de bontfokkerijen, de oorlogen, de burgerlijke en militaire nucleaire toepassingen, Hiroshima en Nagasaki, de bombardementen, de napalm, het fosfor, het verarmde uranium en de hele verdere opsomming die erg lang zou zijn.

Door de sociale rebellen die de regels van het spel niet aanvaarden en die met kracht, vastberadenheid en coherentie vechten tegen dit alles, aan te vallen en te onderdrukken, verdedigt deze maatschappij haar sociale onrechtvaardigheden met het gelegaliseerde geweld van de gevangenis, van de isolatie, van de sociale en affectieve ontbering, van de afranselingen, van artikel 41bis, van de folter, met het uitzinnige en onmenselijke geweld dat ze uitoefent tegen de migranten in de asielcentra.

Tegenover dit plaatje, hoewel maar gedeeltelijk in haar kader van geweld, bloed en dood, denk ik dat eenieder die geen belangen, privileges of winsten heeft om te

OVER DE ARRESTATIES IN PIETRASANTA EN PISA, ITALIE

verdedigen of die geen medeplichtig en onderworpen geweten heeft, het er alleen maar eens mee kan zijn, naast de zekerheid dat het niet aan mij is om me te verdedigen, dat door het feit waarvan ze me beschuldigen (de brandstichting van een lokaal van Forza Italia, los van mijn veronderstelde deelname aan deze actie die nog helemaal bewezen moet worden) hij of zij me alleen maar kan waarderen. Want als het waar was, dan zou ik niets anders gedaan hebben dan in werkelijk minuscule hoeveelheden dat wat de macht en het systeem van overheersing, waarvan Forza Italia een uitdrukking is, gezaaid en geprovoceerd heeft, terug te geven.

En dat als we op het algemene niveau zouden blijven, want als we afdalen naar de lokale situatie, naar het terrein, dan zouden de motivaties om deze actie te verantwoorden duizendvoudig zijn: hoe de strijd tegen de verbrandingsoven en voor de verdediging van de gezondheid en het milieu cynisch gebruikt is om een politieke carrière en fortuin op te bouwen, hoe ze in alle medeplichtigheid hebben toegelaten dat het afval en de vergiften verbrand werden, hoe ze in alle medeplichtigheid lange tijd verzwegen hebben dat de dioxines en de vergiften buiten de 'limieten' en de legale 'normen' uitgestoten werden, hoe ze met de voeten gespeeld hebben en hoe ze honend gelachen hebben met de herinnering, de pijn en de ongeneesbare wonden van de nazi-massaslachting van Sint-Anna door de buste van de Duce in de gemeentezalen uit te stallen, hoe ze het gebied gebetonneerd hebben, ermee gespeculeerd hebben en er een makkelijke prooi voor de op geld beluste speculanten van gemaakt hebben. Ik zal hier stoppen.

Ik zou me met hand en tand verdedigd hebben als ze me onteerd hadden door me te beschuldigen dat ik smeergeld heb aangenomen, dat ik vervuild heb, dat ik economische fortuinen opgebouwd heb dankzij mijn politieke positie, dat ik het milieu beschouwd heb als een bruikbare grondstof om mijn bankrekening te spijsen. En dat gaat evengoed op voor de voorzienbare repressieve poging die dient als voorwendsel om me andere acties van om de hoek (in brand steken van twee bankautomaten) aan te smeren. Deze poging bevestigt de gewoontelijke ijldromen van de politie en de repressieve wil die eigen is aan alle onderzoeken. Tegenover dit manoeuvre en de repressieve verbetering kan ik, naast het feit dat ik uiteraard geen enkel vertrouwen heb in rechtbanken en rechters zij het als anarchist en revolutionair, zij het door het bewustzijn dat wij belangen, gedachten en verlangens hebben die elkaar uitsluiten en die onverenigbaar zijn, alleen maar de schuld en de onschuld, de juridische materie en categorieën die mij niet toekomen en die ik over laat aan de advocaten, flikken en rechters, te weigeren. Ik hou eraan vast mijn anarchistisch, ecologistisch en radicaal

parcours, mijn coherente en vastberaden individuele spanning te bevestigen binnen een meer algemeen parcours van rebellie, verzet en strijd voor een betere samenleving. Ik beschouw het engagement in de strijd niet als een mogelijkheid, maar doorleef haar als een noodzaak die geen uitstel verdraagt, hier en nu, zonder aarzelingen of compromissen. Ik heb deze manier om de zaken te zien, in al haar integriteit, verdedigd, ondersteund en in de praktijk gebracht met de eerder vermelde vastberadenheid, en ik heb geen zin om, vanuit opportunisme, maar wat minder te zeggen nu ik in het visier van de repressie gekomen ben, uit diepgaand respect voor mijn persoonlijke waardigheid.

Ik heb altijd geprobeerd om solidariteit niet als een leeg woord te vatten, maar door haar een precieze inhoud te geven, door te proberen haar als een praktijk met al haar aspecten te bevestigen en door de grenzen en limieten niet te gaan zoeken in de pagina's van de strafwet, maar in de concreetheid van de strijd met alle onderdrukten, met alle uitgebuitenen, met allen die strijden op welke manier dan ook.

Ik heb geprobeerd om geen berekeningen als een student handel of een boekhouder te maken, waarbinnen de genereuze elans van mijn hart, mijn emoties, mijn gevoelens, de spanningen vallen op te sluiten of te verminderen. Ik heb ze daarentegen laten optreden zoals ik het op dat moment verlangde en aanvoelde.

Het is in die zin dat ik me niet onschuldig voel, want ik ben bewust dat onschuldig zijn in deze maatschappij betekent je ogen te sluiten, de wanhopige roep van de verdoemden van de aarde om solidariteit niet te horen. Onschuldig betekent onderwerping, medeplichtigheid, onverschilligheid, apathie, conformisme, gediensigheid. En uiteindelijk, het delen en aanvaarden van de waarden, belangen en het gelegaliseerd geweld van deze maatschappij van de dood.

Daar waar de oorverdovende stilte van zovele veronderstelde en nochtans onmogelijke sociale pacificaties gebroken wordt door het geschreeuw van de revolte, of die zich nu toont door een individuele daad of een collectieve uiting, daar klopt mijn hart. Het is deze drift van mijn individualiteit die ik als wonderlijk beschouw, die beschuldigd wordt, die ze tussen vier muren willen opsluiten.

Het is nochtans onmogelijk om haar op te sluiten, omdat zolang er uitbuiting, onrechtvaardigheid en onderdrukkig zal zijn, er strijd en solidariteit zal zijn. Zolang de pracht van de sterren er is, zullen er altijd en overal ter wereld rebellen die bereid zijn om de hemel te bestormen zijn.

Aan de zijde van zij die strijden voor het leven en de vrijheid van allen, buiten en binnen de gevangenissen, in herinnering aan zij die hun leven voor deze strijd gegeven hebben, buiten en binnen de muren, en voor zij die koppig tegen de stroom in blijven gaan...

Vrijheid voor allen, altijd.

Giuliano

Gevangenis van Solicciano, 7 juni 2006

(1) De kranten en 'alternatieve' indymedia's hadden in feite de dag na hun arrestatie verkondigd dat zij tijdens het delict zelf gepakt waren.

Over de arrestaties in Pietrasanta en Pisa

Levend tegenover een wereld van spoken

Begin mei 2006 werden elf anarchisten gearresteerd in Pisa en La Spezia op beschuldiging van 'subversieve vereniging (samenzwering) met terroristische doeleinden en subversie van de democratische orde van de Staat', het onvermijdelijke artikel 270bis. Sommigen worden beschuldigd van sabotageacties tegen elektriciteitsmasten en GSM-masten. Tijdens de operatie van de politie werden huiszoekingen uitgevoerd bij tientallen anarchisten over heel Italië. Vijf anarchisten zitten in de gevangenis, vijf anderen staan onder huisarrest en één mag zijn omgeving niet verlaten.

Enkele weken eerder werden nog twee anarchisten gearresteerd in Pietrasanta, zij worden beschuldigd van poging tot brandstichting in een gebouw van Forza Italia.(1)

Deze kameraden zijn gekend voor hun gepassioneerde en voortdurende deelname aan de strijd, in het bijzonder tegen milieuvervuiling en tegen de wereld die dat voortbrengt. Van een praktische kritiek van de uitbuiting van dieren tot verzet tegen de biotechnologie, altijd stonden zij in de frontlijn als actieve antagonisten van het delirium van de absolute macht over levende wezens en over de natuur, van de sociale organisatie die naar een ecologische catastrofe voortschrijdt. Sommigen onder hen hebben lokale strijden gevoerd tegen zwaar vervuilende afvalverbranders en fabrieken, anderen waren en zijn nog steeds redacteurs van Terra Selvaggia, een krant die kritiek levert op de industriële maatschappij.

Wij hebben hun vastberadenheid, hun eenvoud en hun solidariteit vele malen ervaren en gewaardeerd. Ze stonden aan onze zijde tijdens onze initiatieven hier in Rovereto en Trento, en we hebben wonderbaarlijke dagen van verzet tegen de TAV in Val di Susa (2) – discussiëren, eten en barricades opwerpen – gedeeld met sommigen van hen. We willen onze liefde en ons respect uiten op de manier die wij verkiezen, nu ze gijzelaars zijn in de handen van de vijand: door de compromisloze strijd tegen de milieu- en sociale vervuiling verder te zetten.

We weten hoe de magistraten en de ordetroepen relaties van vriendschap, affiniteit en strijd transformeren tot 'subversieve verenigingen', hoe in hun ogen een krant een

commandocentrum, een publieke samenkomst een geheime en subversieve ontmoeting wordt: de gewoonlijke spookwereld die zich jammer genoeg vertaalt in arrestatiebevelen, handboeien, tralies en processen.

We weten niet of de kameraden verantwoordelijk zijn voor de acties waarvan ze beschuldigd worden, en het interesseert ons ook niet.

We houden niet van alibi's. Als iemand denkt dat het zinloos en fout is om een structuur die vervuult te saboteren, dan is het aan die mensen om te zoeken naar een andere actiemethode om de ecologische en sociale ineenstorting waar we naartoe gaan te stoppen: passiviteit en onverschilligheid zijn geen alternatief, maar juist de eigenlijke fundamenteën van de ineenstorting. *(Wie weet veranderen ze hun houding tegenover bepaalde praktijken wel, wanneer ze de strijd aanvatten.)*

Zoals een bekend gezegde: voor de velen die niets willen riskeren, zal er altijd één zijn die verplicht is alles op het spel te zetten.

Dat ieder zijn of haar bijdrage levert. Om werkelijk explosieve mengsels te bekomen, is er in feite nood aan alle elementen van de strijd (en van het leven): van het pamflet tot de betoging, van de slogan op de muur tot de wegblokkade, van het veld

op het platteland tot de kraakpanden in de stad, van de publieke samenkomsten tot directe actie. Het principe geldt voor alles: eerst de kameraden vrij, dan de methodes, momenten en vormen van revolutionaire strijd bediscussiëren die nu één en dezelfde is als de verdediging van de mensheid en de Aarde. En op hetzelfde moment: hoe sterker deze strijd, hoe sneller onze kameraden zullen worden vrijgelaten.

Anarchisten van Trento en Rovereto.

30 mei 2006

(1) Forza Italia is de extreem-rechtse partij van ex-premier Berlusconi.

(2) Al jaren wordt er in het Val di Susa, in het noorden van Italië, strijd gevoerd tegen de aanleg van een hogesnelheidstrein (TAV) doorheen de vallei.

Onderstaand artikel werd vertaald uit Canenero, een anarchistisch weekblad uit Italië dat verscheen tussen 1994 en 1997. De opzet van het blad was het stimuleren van discussie binnen de anarchistische beweging. Canenero werd gepubliceerd in een periode van hevige repressie met het onderzoek van Marini naar het insurreccionalistische deel van de anarchistische beweging. In 1997 stopt de publicatie, omdat de redacteurs vonden dat het blad haar doel, het stimuleren van discussie, niet bereikte.

Een aanzet tot discussie over anarchisten en illegalisme

Voorbij de wet...

Eerlijk gezegd begrijp ik niet goed wat mensen vandaag bedoelen wanneer ze over 'illegalisme' spreken. Ik dacht dat dit woord niet langer gebruikt werd, dat het niet meer uit de geschiedenisboeken van de anarchistische beweging sloop, dat het voor eeuwig tot zwijgen gebracht is met de al even oude 'propaganda van de daad'. Wanneer ik er sinds kort met zo'n schaamteloze kritische toon terug over hoor praten, heb ik een overweldigend gevoel van verbazing niet kunnen tegenhouden. Ik begin deze manie om oude polemieken van onder het stof te halen opdat de nieuwe discussies vermeden kunnen worden onverdraaglijk te vinden, maar het zij zo...

Ik denk dat ik toch wel één ding heb begrepen. Het illegalisme waar mensen vandaag de dag over spreken en kwaadspreken heeft niets te maken met het concept dat in het begin van de 20ste eeuw vurig door de anarchistische beweging bediscussieerd werd. In die tijd werd de term 'illegalisme' gebruikt om de praktijken te benoemen die door de wet verboden waren, maar nuttig waren om de economische problemen van kameraden op te lossen: overvallen, diefstal, smokkel, valsmunterij,... Het lijkt me dat vandaag de dag een aantal anarchisten, bij gebrek aan argumenten, al te gemakkelijk aan illegalisme een betekenis geven van een verheerlijking op zich van elk gedrag dat verboden is door de wet, en niet alleen van de daden die ingegeven worden door behoeften om te kunnen overleven. Kortom: illegalisme zou een soort van theoretisch kader zijn om illegaliteit als een systeem, als een levenswaarde, op te richten.

Iemand ging nog verder, tot op het punt om een niet nader omschreven 'illegalisme ten alle prijze' af te keuren, verwijzend naar kameraden die de wet zouden breken zelfs als ze de zaken anders zouden kunnen aanpakken gewoon voor de huivering van het verbodene te voelen of misschien om één of ander ideologisch dogma te bevredigen. Ik vraag me af waar deze persoon dit "illegalisme ten alle prijze" dan is tegengekomen, waar heeft hij erover horen praten? Wie zou zo gek zijn om de strengheid van de wet te ondergaan wanneer ze het anders zou kunnen aanpakken? Niemand, uiteraard.

Het punt waarover we zouden moeten nadenken is van een heel andere aard. Kan een anarchist vermijden de wet te tarten? Het is zeker dat dit in vele omstandigheden mogelijk is. Bijvoorbeeld, ik schrijf momenteel voor een

blad dat legaal gepubliceerd wordt: ben ik dan misschien een legalistische anarchist? En langs de andere kant, als ik vanavond clandestiene posters ga plakken, word ik dan een illegalistische anarchist? En als dat zo is, wat kan deze twee categorieën van anarchisten dan ooit onderscheiden?

De vraag over de relatie tussen een anarchist en de wet kan niet zo haastig en misleidend uit de weg geruimd worden. Ik denk dat de acties van een anarchist nooit bepaald kunnen worden door de wet, noch positief, noch negatief. Ik bedoel dat noch

het heilige respect voor de heersende normen van de tijd, en nog minder het plezier van het breken van de wetten als een doel op zich de drijvende krachten kunnen zijn, maar eerder zijn ideeën en dromen die samenkomen in

zijn individu. Met andere woorden, een anarchist kan alleen maar een *a-legalist* zijn, een individu dat voorstelt dát te doen wat hem het meest behaagt, voorbij de wet, zonder zich te baseren op wat de strafwet toestaat of verbiedt.

Natuurlijk bestaat de wet en je kan niet doen alsof je haar niet ziet. Ik weet ook dat er altijd een matrak klaarligt om onze verlangens tegen te houden die op weg zijn zich te realiseren, maar deze dreiging zou onze beslissing niet mogen beïnvloeden over de middelen die we gebruiken om te verwezenlijken wat voor onze harten het kostbaarste is. Als

EEN ANARCHIST KAN ALLEEN MAAR EEN A-LEGALIST ZIJN

ik het belangrijk vind om een blad te publiceren – iets wat dus legaal genoemd wordt – dan kan ik zonder veel problemen proberen om de wettelijke voorschriften over de pers te volgen om zinloze zorgen te ontlopen, aangezien dit de inhoud van wat ik probeer te communiceren helemaal niet veranderd.

Maar als ik het belangrijk vind om iets te doen wat als ongeoorloofd beschouwd wordt – zoals de aanval op de structuren en mensen van de macht – dan zal ik zeker niet van gedachten veranderen alleen maar omdat iemand met de rode gevarenvlag voor mijn ogen staat te wuiven. Als ik anders zou handelen, dan zou de strafwet mij adviseren hoe mijn gedrag

zou moeten zijn, waardoor mijn mogelijkheden om te handelen en dus om me te uiten zwaar ingeperkt zouden worden.

Als het een misvatting is om een anarchist als een 'illegalist' te omschrijven, dat zou het al helemaal absurd zijn om hem het kenmerk 'legalist' toe te kennen. Hoe zou een anarchiste, een individu dat verlangt naar een wereld zonder autoriteit, kunnen verwachten dat ze haar droom kan verwezenlijken zonder ooit de wet te breken? De wet is toch de meest onmiddellijke uiting van autoriteit? Hoe zou ze ooit kunnen verwachten dat ze haar droom kan waarmaken zonder de normen te breken die met opzet opgesteld en neergeschreven zijn

om de sociale orde te verdedigen? Iedereen die deze wereld radicaal wil veranderen komt vroeg of laat noodzakelijk tegenover de wet te staan, waarvan het doel juist is het

bestaande te verdedigen.

Tenzij... Tenzij het verlangen om de wereld te veranderen, het verlangen dat nog steeds smeult in de harten van deze anarchisten, op één of andere manier ondergeschikt is aan de zorgen over de risico's die ze zouden kunnen lopen, over vervolging door de politie, over verward raken in een rechtzaak, over het verliezen van de waardering van vrienden en kennissen. Tenzij de absolute vrijheid die zoveel betekent voor anarchisten beschouwd wordt als een fijne en prachtige zaak, maar dan wel vooral in het rijk van de theorie – als inoffensieve gescherts vanuit de zetel na een harde werkdag–

omdat praktisch gezien de sterkte van de overheersing geen hoop biedt. Dan is het aangeraden om van de utopie iets concreets te maken, om met de voeten op de grond te komen, om je gezond verstand te gebruiken, want revolutie kan door geen enkele strafwet als legaal beschouwd worden.

Genoeg gedroomd over het onmogelijke; laten we het tolereerbare proberen te krijgen. En hier krijgen de scheldtirades tegen de mythe van het illegalisme uit de monden van bepaalde anarchisten hun exacte betekenis: de verantwoording van hun a priori om zich te conformeren naar de dictaten van de wetten, en om elk gek en mateloos streven opzij te schuiven.

In naam van het realisme uiteraard.

Penelope Nin

[Uit Canenero n°41, 29 november 1996, p.4]

“WIJ BEHOREN IN HART EN MATERIEEL BESTAAN TOT DE DUIZENDEN DIE LIJDEN EN VECHTEN OM DE BANIER VAN DE WAARDIGHEID VAN VRIJE INDIVIDUEN HOOG TE HOUDEN. WE ZIJN ERVAN OVERTUIGD DAT MEN OVER DE VRIJHEID NIET KAN ONDERHANDELEN MET ONZE VIJANDEN; VRIJHEID WORDT GENOMEN !”

Collectief van libertaire gevangenen van Jaén II, *Kritiek en analyse van het hedendaagse anarchisme*, 1999.

Uittreksels uit het boek van Daniel Koehl

Opstand in de gevangenis van Saint-Maur

De volgende uittreksels komen uit het boek van Daniel Koehl, Révolte à perpétuité. [Levenslange opstand] Het boek werd in 2000 gepubliceerd. Het is de geschreven neerslag van de opgenomen gesprekken die Daniel Koehl, alias Coin-Coin, 38 jaar, veroordeeld tot levenslang, voert met Pierre-Marie Andreotti, die eveneens tot levenslang veroordeeld is.

Tijdens deze lange gesprekken die clandestien opgenomen werden, vertelt Daniel Koehl over zijn eerste stappen als kleine delinquent, over de zwaardere acties, over de moord. En al zeer vroeg, op 21-jarige leeftijd, ervaart hij de gevangenis, de hoge veiligheidswaarden (QHS), de isolatiecel, het dagelijkse geweld. Van arresthuizen naar de grote gevangeniscentrales vindt op een angstwekkend ritme de opeenvolging van 16 jaar opsluiting, vernederingen, inzinking en revolte tegen het systeem plaats.

In 1996 wordt Daniel voorwaardelijk vrijgelaten, amper een half jaar later, na een ruzie met een straathoekwerker in de banlieue, draaien ze hem terug achter de tralies. Hij wordt veroordeeld tot 4 jaar, en zijn voorwaardelijke invrijheidstelling wordt ingetrokken.

In de volgende uittreksels vertelt Daniel over de beruchte opstand in de centrale van Saint-Maur, 1987.

Het is 14u30. Ik ben opgewonden, ik loop op tegen de muren van de binnenplaats en van de afdeling. De cipiers volgen me overal omdat ze denken dat ik een stommeitje ga begaan. Dan spreekt een kerel me aan: "Gaaf het niet, Daniel? In elk geval, er is iets voorzien voor deze avond! We gaan een opstand doen voor de Remises de Peines Supplémentaires, de afschaffing van de isolatiecellen, de strafcellen, de toepassing van de wet voor dit en voor dat. Ze zullen je komen opzoeken, maar hang niet op je eentje de onnozelaar uit." In die tijd was Saint-Maur toch wel de centrale van de uitgestotenen, de zware straffen, de hardsten van de harden.

[...]

En dus komt Luc Levallois me opzoeken, en hij legt me hun eisen uit. Maar hun gebabbel, hun politiek, hangt me de keel uit: "Bon, wat wil je?"

– Ik heb actiegroepen nodig. We vertrekken vanuit afdeling C, we doen teken, we gaan naar afdeling B, de actiegroep staat al klaar, en zo verder door. Jij zou een groep in de C moeten vormen. Met alle marginalen die je kent, dat moet mogelijk zijn!

- Oh, zelfs voor de B, als je wil! Geen probleem!"

Ik ga naar Ali die tot levenslang veroordeeld is, hij doet mee, zonder twijfel. Ik zoek er nog een andere. Ze gaan allemaal akkoord. En er waren trouwens niet weinig Corsicanen. Dat waren kerels van het FLNC, politieke gevangenen. Wij, onder ons, spreken af dat we de sleutels pakken, de doorgangen en celdeuren openmaken, en dat ze daarna maar hun plan trekken met hun gebabbel. Maar ik waarschuw hen: "Later mogen jullie je niet afscheiden van ons. Wij, wij zijn gevangenen van gemeen recht, maar wij gaan het hele einde mee!"

- Geen probleem, we beginnen samen het gevecht, en dat blijft zo tot op het einde! Maar vooral, geen geweld tegen het personeel, anders zal dit geweld gerecupereerd worden! We pakken het personeel, brengen hen naar de verdieping, en plaatsen ze onder een beschermende groep. Ik weet dat jullie geleden hebben onder het personeel, maar vooral geen geweld tegen het personeel!"

Dat beviel me niet omdat ik er toch op rekende er twee of drie te pakken! Maar goed, ik zei het door. De gasten bekeken me toch wel een beetje raar.

Goed, 17u, Luc komt: "Zijn jullie klaar?" Het was het tijdstip van het openen van de traliesdeuren: "Ja, vooruit, go!" Verdorie, we nemen de stokken, en we zijn vertrokken! Er staat een cipier, ik duw hem: "Je sleutels, op de grond!" Oh, hij is bang, hij gooit zijn sleutels, en loopt weg. Hij versloeg me in de sprint, die cipier. Ik heb een grote sleutelbos vast, en ik open elke traliesdeur. We komen tot bij de controlepost. Oh, de cipier sluit alles af. En hij speelt het helfdhaftig, hij hangt de stoere uit, aangezien hij alle knoppen om de tralies te openen beheert. "Oh, kalmeer maar!" Raymond komt af met een staaf van halters, hij slaagt twee keer met de staaf, en het glas spat uiteen! En dan hangt hij niet meer de held uit: het glas mag dan wel stevig zijn, maar de vensterstijlen hielden het niet! Boehhhh, het hele venster eruit. Het is zover, we openen alles, en we lopen doorheen de afdeling.

Elke keer we een cipier tegenkomen: "De sleutels!" We lopen overal rond, en gaan naar boven in de afdeling B. De kerels waren op ons aan het wachten. Ze waren op z'n minst met een twintigtal. De bewakers dachten dat ze goed zaten, trots als Artaban, met hun sleutels van de tralies van de hele verdieping. Maar ik had de mijne ook bij, en tak, ik opende de tralies. Ik schreeuwde, zonder stom te doen. Ik pakte het aan zoals in de films: "Tegen de muur, en alles zal goed verlopen!" Ik kwam kerels tegen die ik kende. Ze vroegen me: "Ben je van afdeling veranderd? – Nee, er zijn geen afdelingen meer, het is revolutie!" De kerels komen uit hun cellen, ik geef hun K-Way's, ze beginnen zich uit te rusten! Maar er zitten kerels bij die ik hier in de centrale nooit gezien heb! Weet je, hij zat daar al zeven of acht jaar, maar hij kwam nooit uit z'n cel. Je opent de deur voor hem, en je zou zeggen dat je hem het leven teruggaf: "Mogen we kapotmaken?", vroeg hij, "Tuurlijk, tuurlijk, sla alles kort en klein!" Alles vloog in het rond, de telefoons... De drie afdelingen werden overgenomen. Het gaat er hevig aan toe! Adrenaline...

Oh, de boel ontploft overal. Ik kom een Corsicaan tegen die me vertelt dat ze de verdieping van het 31ste leeggemaakt hebben en er cellen voor de cipiers gemaakt hebben. Oh, dat wil ik zien! En dit alles geeft me een gevoel van vrijheid, weet je! Levenslang, en toch is er geen enkele cipier meer om je te verbieden daarnaartoe te gaan. Dat is vrijheid, niet? En ik had altijd gezegd aan de gasten die ik kende dat de dag wanneer er een opstand zou zijn, ze zouden betalen. Wel, ik had dit gevoel nog altijd. Ik wilde er één te grazen nemen, *tête-à-tête*, van mens tot mens, zonder zijn collega's, zonder de isoleercel, zonder zijn directie, zonder de Staat!

Ik ga naar het 31ste. De Corsicanen zijn daar, ze hebben er een bureau geïnstalleerd. Je ziet dat ze goed georganiseerd zijn. Ik ga erheen, ik lach, weet je! Ik zie twee cipiers zitten: "Welwel, gaat het een beetje gasten? Is de cel niet te zwaar?" Daarna hergroepen de kerels hen in een activiteitenzaal. Ze zetten hen aan tafel met thermossen met koffie. Oh, dat gaat er toch wel wat over! Ik ga naar Pierrot Albertini die me zegt: "Zo moet het nu gebeuren. We gaan onderhandelen met de autoriteiten! Hang vooral niet de onnozelaar uit, je zou naar je vrienden moeten gaan, en kijken of er niet hier en daar nog wat cipiers rondzwerven. Als je er één vindt, breng die dan naar hier!" Maar waarom geeft die mij bevelen? Het begint op m'n zenuwen te werken!

[...]

Ik voorzie me van enkele biertjes, en we gaan naar de ateliers. Daar, niets anders dan plundering! Iedereen gaat binnen en slaagt alles kapot. We komen bij de metaalwerkplaats waar de beruchte aceton en de gasflessen Atan staan. Mijn vriend vraagt me: "Ontploffende flessen? – Wat zeg je, en of dat ontploft!" We maken dus vuurpijlen; ze slagen gaten in het dak van de ateliers! Pfioeeee! Het was nacht, dus ze moesten het kunnen zien! Vuur en gloed! Oh, dat bevalt me! Er waren er die wilden ontsnappen. Eén probeerde door een rioolpijp weg te geraken, maar die leidde naar een verzamelput waar alles fijngestampt werd. Daar kom je alleen maar als fijngemalen gehakt uit! Er was een andere die over de muren wilde klimmen. Uiteraard was het buiten complete chaos... Maar er was vuur, dus was je verplicht om terug te keren. Ik zeg het je, het was Jeanne d'Arc! Er kwamen gasten met karretjes voorbij. Ze hadden de keukens geplunderd. Biefstukken, bierkratten, cognac... Alles brandt. Het is Apocalypse Now!

Emile komt bij me, ze hebben de kerels uit de isoleercellen bevrijd. Ik geeft hem een joint: "Allez, ontsnap een beetje." Ik hoor eveneens dat Ali de directeur te pakken gekregen heeft en hem naar de Corsicanen gebracht heeft. Ik moet lachen! Ik ga naar de directeur, en pest hem wat: "Wel wel, mijnheer de directeur, er is geen centrale meer hier hé. Je bent nu directeur van een hoop schroot!" Hij verliest zijn koelbloedigheid niet: "Bevalt dit je, Koehl? – Zeker water dat het me bevalt!"

Daarna, terug over naar de orde van de dag. Ze hebben de ziekenboeg kapot geslagen, de medicamenten gepakt – er beginnen wat dronken rond te waggelen. De afrekeningen beginnen. Ik zie gasten in elkaar geslagen worden, zonder dat ik weet waarom! Het begint gevaarlijk te worden. Er is zware bewapening nodig. Emile en ik rusten ons uit met ijzeren staven.

[...]

We gaan door met alles wat van de directie is kapot te slaan, de lavabo's, de toiletten, alles! En afrekeningen dat er zijn! Iedereen wil de verklikkers van de directie te grazen nemen. Zelfs ik zie

er één, en ik presenteer hem zijn rekening. Ik zie Ali lachen: "Waarom lach je – Oh, als je naar de eerste verdieping zou gaan, daar houden ze zich bezig met die kerel die een Arabier op een trein vermoord heeft! Heftig!" Ze hebben zijn schouder gebroken en een mes in z'n ballen gestoken. "Ieder op z'n beurt!", zeiden ze, volgens de Arabische filosofie!

Daarna zoekt iedereen z'n plekje uit. We maken een groot vuur op de binnenplaats. Er is geen centrale meer, alles brandt! En we klimmen op het dak van afdeling C. We gaan een beetje kamperen. Dan zien we wat er gebeurt. Het is 11 uur 's avonds. Geweldig! Oh, het zicht is prachtig! Je ziet over vuur, zoeklichten, vrachtwagens, oproerpolitie. Er wordt gespeculeerd: "Oh, morgenvroeg zal het er heet aan toe gaan!" We denken dat ze 's morgens vroeg gaan aanvallen. Er komt een kerel die me zegt dat de autoriteiten Abdallah zoeken, die ze een terrorist noemen. De Arabische strijder dus. Het is de tijd van de gijzelingen van Libanon. Ze hebben bang voor diplomatieke problemen.

[...]

We gaan rond in ons huis, we gaan wat vrienden zoeken. De gasten zijn goed gek, ze zijn gewapend en gemaskerd. Het is donker, er is geen elektriciteit meer. Maar we zijn moe.

[...]

Ik had het niet gemerkt door alle spanning, maar ik was gewond aan m'n voet. Oh, mijn voet bloedde! Ik deed mijn schoen en kous uit, er was een serieuze insnijding. Er stak een stuk ijzer in m'n voet. Ze verbonden het met wat voddën, en daar waren de gasten die allemaal ambulance wilden spelen: "Er is een gewonde! Hij moet naar buiten!" Het was echt indrukwekkend!

Daarna wordt Daniel Koehl geëvacueerd uit de centrale. In de ziekenwagen wordt hij geslagen door een tiental bewakers...

Tijdens het proces tegen de muiters van Saint-Maur houden de gevangenen van het FLNC hun woord en laten ze de gevangenen van gemeen recht niet in de steek. Daniel Koehl zal op het proces ondermeer verklaren: "Ik heb maar één ding te zeggen. Ik bedank alle mensen hier aanwezig die een beetje van de waarheid onthuld hebben. Maar uw politiek, uw rechtbanken, die erken ik niet! Dit is geen rechtvaardigheid. Jullie zijn niet van mijn wereld, ik erken jullie niet. En nu, mijnheer de voorzitter, verwacht ik geen barmhartigheid meer van uw rechtbank."

ADRESSEN VAN GEVANGENEN EN STEUNGROEPEN

BELGIE

Nordin Benallal
Prison d'Andenne
2 rue du Géron
5300 Andenne

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy

NEDERLAND

Roberto Catrino Lopez
P.I. Lelystad
Afdeling 1116
Cel 14
afdeling F
Lanserdreef 300
8233 HB Lelystad

DUITSLAND

Thomas Meyer-Falk
c/o JVA - Z.3117
Schönbornstr. 32
D- 76646 Bruchsal

Marco Heinrichs
Justizvollzugsanstalt
Magdeburg
Halberstadter Strasse 8a
39112 Magdeburg

Vier van Aken

Gabriël Pombo Da Silva
José Fernandez Delgado
Bart De Geeter
AZ: 52 KS 22-04
Postfach
Landgericht Aachen
52034 Aachen

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
n° 960 e.p. Paços de Ferreira
4595 - 416
Seroa

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf
Zwitserland

ITALIE

Marini-proces

Gregorian Garagin
Casa Circondariale Fossombrone
via G. Leopardi, 2
61034 Fossombrone

Francesco Porcu
Casa Circondariale Carinola
via Provinciale San Biagio
81030 Carinola (CE)

Carlo Tesseri
Casa Circondariale La Dozza
Via Del Gomito 2
40100 Bologna

Orlando Campo
Via Raffaele Majetti 165
00156 Roma
Italië

Vier van Luras

Frederico Pais
Carcere di Buon Cammino
09100 Cagliari

Onderzoek COR

Francesco Gioia
Gioia Francesco
Via Maiano, 10
06049 Spoleto

Operatie Nottetempo

Salvatore Signore
Casa Circondariale
via Lamaccio 1
67039 Sulmona (AQ)

Il Silvestre 4 mei

Silvia Guerini
Carcere La Dozza
via del Gomito 2
40127 Bologna

Benedetta Galante (ook COR)
Contrada Capodimonte
82100 Benevento (NA)

Federico Bonamici
via Nuova 179 Poggioreale
80 143 Napoli

Giuseppe Bonamici
c.c. San Michele
Strada Casale 50
15040 Alessandria

Constantino Ragusa (ook COR)
Casa Circondariale
via Prati Nuovi 7
27058 Voghera (PV)

SPANJE

Claudio Lavazza
C.P. Albolote - Módulo 2
Carretera de Colomera Km 6,5
18220 Albolote - Granada

Hamed Hamed Belaïd
C.P. La Moraleja
Ctra Local P-120
34210 Dueñas
Palencia -

Giovanni Barcia
C.P. El Acebuche
Ctra. Cueva de los Ubeda, km 2,5
04071 El Albuche - Almeria

Amadeu Casellas Ramon
C.P. Girona
C/ Menorca 16
17005 Girona

Amanda Cerezo Garcia
C.P. Alicante II
Ctra. N-330, km 66
03400 Villena - Alicante

Ghilbert Ghislain
C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva

Luis Mingorance Corral
C.P. JEAN II
Ctra Bailen Motril, km 28
23071 Jaen

Carlos Gomez Garcia
Santiago Cobos Fernandez
C.P. Villabona
Finca Tabladillo Alto
33480 Villabona
Xixon

Ibai Ederra
C.P. de Zuera
Ctra. Nac. 330, km 539
50298, Zuera
Zaragoza

Javier Calvo Moran
CP de San Sebastian
Paseo Martutene N°1
20014 Donostia
Guipuzcoa

Giorgio Rodriguez
C.P. de Topas
Ctra. Nac 630, km 314
37799 Topas
Salamanca

Zes van Barcelona

Carolina Forné Roig
Apdo 1000 (mod. Dones)
08760 Martorell
Barcelona.

Rafael Tomás Gaspar
Joaquín Garcés Villacampa
C.P. Brians
08760 - Martorell
Barcelona

Igor Quevedo Aragai

GRIEKENLAND

Giorgos Kalaitzidis
Prison of Korydallos
18810 Athene

STEUNGROEPEN

Anarchist Black Cross
Antwerpen
PB 67
2018 Antwerpen 14
abc.antwerpen@gmail.com
reknr. 000-3244460-04

Anarchist Black Cross Gent
PB 40
9000 Gent 2
abc_gent@yahoo.com
reknr. 001-3364945-91

www.anarchistblackcross.be

Gevangenen op straat!
Coördinatie voor betoging 2/07
prisonniersdanslarue@gmail.com

Passe-Muraille: émission radio
elke zondag/chaque dimanche à 18u op 87.7 FM (BXL)

Anarchist Black Cross
Amsterdam
Postbus 16521
1001 RA Amsterdam
Nederland / Pays Bas
abcamsterdam@squat.net